1. o důvod, že přípis tento ohlašuje jen vydání nového výměru zařazovacího, a

2. o důvod uvedený již v rozhodnutí zemské správy politické, že přípis je podepsán jen řídícím úředníkem.

Proti důvodu pod. č. 1 vytčenému však stěžovatelka neformuluje vůbec stížních bodů po rozumu § 18 zákona o správním soudě, napadajíc úsudek naříkaného rozhodnutí pouze ve směru důvodů pod č. 2.

Pak ale musil Nejvyšší správní soud, jemuž náleží přezkoumávati naříkané rozhodnutí pouze v mezích stížnosti, ponechati důvod pod č. 1 netknutým a nemohl se jím zabývati ani potud, že by zkoumal správnost jeho skutkového podkladu, ani ve směru tom, že by řešil otázku jeho zákonnosti.

Je-li však naříkané rozhodnutí opřeno takto o nepodvrácený důvod pod č. 1 a nutno-li za tohoto stavu věci míti za to, že úsudek žalovaného úřadu stal se právem z tohoto důvodu, je lhostejno, zdali úsudek úřadu je v souhlasu se zákonem, i pokud se opírá o důvod pod č. 2, neboť i kdyby tomu tak nebylo, nemohlo by to vésti k cíli stížností zamýšlenému, totiž ke zrušení naříkaného rozhodnutí, když výrok jeho jest opřen i o důvod jiný, stížnosti vůbec nedotčený (srov. Boh. A 726).

Nelze-li podle toho přípis ze dne 21. března 1924 pokládati za nový výměr zařazovací, pokud se týče za nějaký výměr právní moci schopný, padají tím i všechny další závěry, které stížnost k tomuto svému mylnému předpokladu připíná.

Bezpodstatnou je proto další výtka, že pojišťovna nesměla svoje »rozhodnutí zreasumovati« a že neměla vydávati pak již další výměry, jimiž prý porušila subjektivní práva strany nabytá z onoho »výměru« ze dne 21. března 1924. Postrádá důvodnosti však také i výtka vadnosti řízení, kterou spatřuje stížnost v tom, že nebyly připuštěny důkazy o tom, že referent pojišťovny sdělil firmě, že věc vyřízena není, dodatečně však došlo pak firmě sdělení, že věc byla skončena dříve, a to pravoplatně. Výtka tato stíhá patrně obsah přípisu pojišťovny ze dne 28. června 1924, v němž ke konci prohlašuje pojišťovna záležitost za k o n e č n ě vyřízenou již přípisem ze dne 28. května 1924. Úřady však nepokládaly posléze uvedený přípis za konečný výměr pojišťovny, nýbrž teprve přípis ze dne 28. června 1924, a je na bíle dni, že nemůže pro rozhodnutí věci býti směrodatným, co snad svého času referent pojišťovny firmě sděloval, nýbrž jen to, co ústav zvláštním svým výměrem straně deklaroval.

Ze všech těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 24. února 1930, č. 31742/28.)

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní.

Sděluje dr. J. Lašťovka.

K § 260, písm. a), zákona č. 221/1924 Sb. z. a n.

Namítá pak stížnost po té stránce shodně s obsahem odvolání, podaného k žalovanému úřadu, že u stěžovatele nenastala trestnost pro nepřihlášení M. Budkové k nemocenskému pojištění v zákonné třídenní lhůtě z toho důvodu, že B. ještě před uplynutím této lhůty, totiž dne 3. října 1926 v poledne, z jeho domácnosti bez jeho vědomí zmizela, aniž oznámila, kam odchází. Odešla dříve, než stěžovatel mohl ji přiměti k tomu, aby mu sdělila všechna data potřebná k řádnému a úplnému vyplnění přihlášky, nařízenému v § 18 zákona čís. 221/1924, takže přes to, že byla již před tím vyzvána, aby data ta uvedla, toho neučinila, a stěžovatel kromě jména neznal ani jejího příjmení, tím méně pak dat ostatních. Těmito údaji, o jejichž pravdivosti a správnosti do-

volával se svědectví své manželky, dovozoval stěžovatel a dovozuje také ve stížnosti, že jsou v daném případě takové zvláštní okolnosti, kterými nepřihlášení jmenované jest náležitě omluveno, jak to § 262, písm. a), k beztrestnosti zaměstnavatele vyžaduje. Jde tedy o to, zda neznalost uvedených dat je náležitou omluvou pro to, že stěžovatel M. B. nepřihlásil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze pokládati neznalost tu za náležitou omluvu, která by učinila stěžovatele beztrestným. Neboť okolnost, že stěžovateli nebyla — třeba bez zavinění — známa ona data, nezbavovala ho nijak možnosti, aby včas, t. j. nejpozději třetího dne, kdy jmenovaná počala u něho vykonávati službu povinně pojištěnou, učinil přihlášku, jak to předpisuje § 17 cit. zákona, kteréžto opomenutí § 260, lit. a), prohlašuje za přestupek. Neznalost dat těch mohla míti nejvýše za následek, že by přihláška nebyla bývala co do náležitostí § 18 cit. zákona úplná, po případě správná. Zákon prohlašuje v § 260, lit. a), že se přestupku dopouští zaměstnavatel, jenž nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací, uváděje pod touž literou i další skutkovou podstatu, neučiní-li tak zaměstnavatel správně, při čemž cituje § 18, odst. 1, písmeno a), totiž ustanovení obsahující to, co má přihláška obsahovati. Již z toho se podává, že zákon v prvé ze skutkových podstat v § 260, lit. a), uvedených za trestné prohlašuje nesplnění ohlašovací povinnosti uložené § 17, nikoliv ale nedostatečné, neúplné nebo nesprávné splnění předpisu § 18 cit. zákona, který stanoví, co přihláška zejména má obsahovati. Stěžovatel byl uznán vinným, že nevyhověl včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací, a nikoli proto, že snad přihláška jeho neobsahovala vše to, co podle § 18 obsahovati měla. To, čím se stěžovatel omlouval a omlouvá, mohlo by snad jej ospravedlniti, kdyby byl podal přihlášku nevyhovující ve všem předpisu § 18 zákona 221/24, ale nelze to pokládati za náležitou omluvu pro nesplnění ohlašovací povinnosti vůbec. A stěžovatel právě pro to byl potrestán, že B. neohlásil. Ani v řízení, ani ve stížnosti pak stěžovatel netvrdil a netvrdí, že přihlášku — třeba předpisu § 18 cit. zákona nevyhovující — podal.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 24. února 1930, č. 21.169/28.)

Pensijní pojištění.

Sděluje min. rada dr. Bronislav Wellek.

Příspěvek na úhradu drahotních přídavků podle § 7 zákona z 18. srpna 1921, č. 299 Sb. z. a n.

O drahotních přídavcích k důchodům podle zákona o pensijním pojištění, pokud se týče o úhradě jejich, vydáno bylo postupem času více předpisů, a to zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 299 Sb. z. a n., upravující drahotní přídavky za dobu od 1. ledna 1921 až do 31. prosince 1921. Následoval pak zákon ze dne 20. prosince 1922, č. 399 Sb. z. a n., kterým působnost zákona č. 299/1921 Sb. byla prodloužena až do nové úpravy, již provede vláda nařízením.

Takovými dalšími nařízeními jsou vládní nařízení ze dne 13. prosince 1924, č. 271 Sb., normující náhradu drahotních přídavků, vyplacených během správních let 1923 a 1924, vládní nařízení ze dne 19. února 1926, č. 29 Sb., vztahující se na správní rok 1925, a konečně vládní nařízení ze dne 22. prosince 1926, č. 245 Sb., mající na zřeteli jen úhradu přídavků vyplacených během správního roku 1926.

Ze znění citovaných předpisů vysvítá, že úhrada drahotních přídavků k důchodům nebyla pro ta která léta řešena stejně a také rozvrhové procento postupně bylo zvyšováno: obnášeloť v roce 1922 4½% prémií, v roce 1923 7¼%, v roce 1924 10%, v roce 1925 13½% a v roce 1926 již 16½%.